

сока (още едно основание да виждаме в „Песен на песента ми“ микромодел на дисконтинуалната поетика). Този текст очевидно, нескрито се разпада на отделни текстове (водещи в периода 1895–1903 г. лирически наративи). Структурирането му демонстрира парадигматично мислене: нахвърляни са и взаимно се надхвърлят, надрастват, надмогват несводими в каквато и да е синтагма дискурсивни модели. По такъв начин *езикът-код* разстила единичния текст на „Песен“-та в множество типизирани „почерци“. Срещайки ги като възможности по своя вертикал, Азът болезнено осъзнава трагичната неспособност да съчини себе си. В „Песен“-та са вписани разнородни, несхождащи се помежду си сюжети, като нито един от тях не е предпочетен пред останалите и пълноценно разгърнат, напротив – те категорично са отречени като сюжети-кодове, като сюжети-предписания. Потапяйки се в магмата текстове, Азът жадува да „изгори“, да достигне „нулева степен на почерка“ (Р. Барт), но открива за сетен път неизбежната си идентификация с избрания да го изрази *език-код*.

3.3.1. Алегорично равнище в „Песен на песента ми“

Поради неизменното ситуиране на Яворовия манифест в контекста на модерната литература, не е обръщано достатъчно внимание на неговата възрожденска, унаследена похватност. Колкото и силен да изглежда стремежът към *езика-код*, той трябва да добие и зримост чрез ползването на някаква изказна конвенция. Удачен за целите на това особено послание е именно мнимият диалог на Аза с неговата *песен* – образ, персонифициран по типично възрожденски маниер⁶⁹. *Песен*-та сумира в себе си белезите на *женското*, трафаретизирани от употреба в любовната лирика на Яворов (всъщност емблематично изведени тук, те звучат като устойчиви клишета): „копринени коси“, „уста рубинови“, „уплашена, отвърната, сломена“. Силна текс-